

Uddybende projektbeskrivelse

Udstillingen er en del af Copenhagen Photo Festival 6. – 16. Juni 2019.

Udstillingskonceptet er centreret om det fotografiske billede som en magisk, farlig og forunderlig flade på hvilken ting, kroppe, former, ansigter og steder fremkaldes på lige fod. Hvordan former vi vores identitet igennem billeder, og hvad er et fotografi egentligt? Hvad er et menneske, og hvordan kan vi fremstille vores identitet og vores livshistorier på en meningsfuld måde?

Udstillingen rummer på værker af både konceptuel og dokumenterende karakter. Disse typer fotografi lever normalt i separate verdner, men i denne udstilling er det et kuratorisk mål at fremhæve, hvordan de to arbejdsformer kan supplere og udvide hinanden.

I 2012 drog den finske fotokunstner Heikki Kaski til den søvnige, amerikanske by "Tranquility", hvor han over en periode fotograferede billederne til sin serie af værker under samme navn. Billederne er mystiske, de emmer af tilbageholdt spænding, af forsvinding og tilsynekomst, og det stilfærdige og paradoksale navn "Tranquility", "Ro" på dansk, virker som en forunderlig og ironisk kommentar til den mættede billedfortælling Kaski skaber. Kaski har vundet Unseem Amsterdams fotobogpris for sit arbejde med serien og jeg er meget stolt over at kunne vise disse værker i Danmark.

Kort efter fotograferede den tyske fotokunstner Louisa Clement mannequinansigter med sin Iphone alle steder, hvor hun kom frem. Disse dukkelignende figurer, som vi næsten ikke bemærker i byrummet, er i Clements meget store værk "Heads" trådt ind i et semiabstrakt sci-fi-univers ikke langt fra den æstetik, vi kender fra computergenererede billeder. Hendes værker refererer på samme tid bagud i tid til mannequinen som et kunsthistorisk motiv helt fra fotografiets tidlige år, og samtidig peger værkerne ud i vores samtids æstetiske digitale æstetik, avatarens tidsalder. Louisa Clement er elev fra det prestigefyldte kunstakademi i Düsseldorf og hendes arbejde er knyttet tæt til en lang tradition af konceptuelt fotografi med stor indflydelse på fotografiets udvikling.

På lignende måde viser svenske Erik Viklund værker med et stærk konceptuel, men også poetisk udtryk. Hans viser på udstillingen aldrig før udstillede originaler fra værket "Om han var", hvor papir fundet på gaden er brugt som materiale til billeder af unge mænd, som kunstneren har mødt på gaden. Værkerne viser en sjælden poetisk fremstilling af maskulin sårbarhed, et overset emne i vores kultur.

I Cecilie Nicoline Rasmussens farvemættede og tilsyneladende uformelle snapshots fra hele verden spiller den fotografiske situation en rolle. Uskarphed, flashlys, skæve vinkler indrammer dele af verden med en sensualitet, som virker spontan og indlevet. Men under det impulsive udtryk findes referencer til kropskultur, kunsthistoriske motiver og en interesse for en taktile og fænomenologisk tilgang til mødet med verden. I hendes arbejder er det tydeligt, at fotografiet altid er situeret: kameraet og fotografens egen placering i rummet er central for, hvordan billedet kommer til at se ud.

Samme sanselighed og forundring over tingenes og menneskets væren i verden findes i Søren Lilholts værker. "Se!", synes værkerne at sige. Se på verden, se al dens forunderlighed, læg mærke til magien. I alle disse billeder er det stærkeste element at man som beskuer mærker, hvordan

vores aflæsning af billeder præges af vores evne til at aflæse verden metaforisk: at der i fotograferingen af konkrete objekter, steder og mennesker også kan ligge en historiefortælling som taler om et dybere eksistentielt tema.

Myne Søe-Pedersen er også optaget af synet og synlighed, men vender sit kamera mod det fotografiske medie i sig selv. Igennem en konsekvent undersøgelse af scannere, kameraer, glas og spejle bliver hendes billeder til filosofiske undersøgelser af nærvær og fravær. Hvor er billedet? Hvad viser billedet? I Søe-Pedersens værker ligger et underspillet og minimalistisk prik i siden på beskueren, som opfordrer os til at se ud over det, vi tror vi ved allerede.

I mit eget arbejde er jeg optaget af det enkelte menneskes relation til sin omverden. Hvordan dannes vi som subjekter igennem de ting og billeder, vi omgiver os med? På udstillingen viser jeg værker fra mit arbejde med alternative billedfortællinger fra en lokalhistorisk genstandssamling. Værkerne undersøger særligt balancen mellem udøvelse af magt og omsorg igennem billeder af genstande, der særligt knytter sig til kvindehistorie.

Teoretisk er kurateringen inspireret af den franske kunsthistoriker George Didi-Hubermans tekst "The Paradox of the Phasmid", som beskriver det komplekse forhold mellem 'tingen selv' og dens repræsentation, billedet. Didi-Hubermans tanker ligger som en understrøm, som guider formidlingen i retning af temaer som: identitet igennem billeder, selvfremstilling og billedets magt, diskussioner om nærvær og fravær.